

Дика коза (скорочено)

Остап Вишня

Ю. В. Шумському

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Це благородна, струнка й ніжна тварина. Стоїть вона серед кущів ліщини або на зеленій галявині і студену воду п'є. Благородна і в стрімкому вихорі-льоті, коли, налякана, не біжить, а стелеться. А ще благородніша вона тим, що через неї і завдяки їй можна виявити дуже несимпатичну породу роду людського – браконьєрів. Браконьєр – це, власне кажучи, людина тільки зверху. У баньках (у людей ці штуки звуться – очі) нема ні радості, ні суму, самі тільки хитрощі. У людей очі дивляться, а баньки в браконьєра – бігають. Серця в браконьєра нема. Замість серця в нього торбочка з м'язів.

Дику козу полювати заборонено. Тільки з особливого дозволу можна одстрілювати певного часу самців-цапів, а браконьєрові закон не писаний, він іде в ліс і винищує і цапів, і кізочок, і маленьких козенятчок.

Юрій Васильович Шумський, чудесний артист і чудовий охотник розповів нам таку пригоду. Поїхав якось він з друзями до земляка у Дзвонкове. З ним був Платон Кречет, Галушка й дзвонар Квазимодський із собору Паризької богоматері. Приїхали і пішли в ліс. Там почули постріл і побачили, що браконьєр козу дику підстрелив. Юрій Васильович крикнув: "Стій!" Кинулись усі вчотирьох за браконьєром з козою. Галушка з Квазимодським трохи відстали, а Юрій Васильович та Кречет по п'ятах за ним. Прибігли в село й ускочили за тим чоловіком у хату. Питають, де коза, а чоловік і дружина, що саме колисала дитину, кажуть, що в лісі він не був. Тоді чоловіки почали всюди козу шукати, а її нема. Юрій Васильович пообіцяв браконьєрові, що нічого йому не буде, але хай скаже, де сховав. І тоді виявилось, що замість дитини жінка колисала козу. "Отакі браконьєри!" – закінчив оповідання Юрій Васильович Шумський.

Повертаючись одного разу з охоти, зайшов я по дорозі до давнього мого знайомого Максима Тудистрибни перепочити та молочком підкріпитися. Давно вже, років чи не з п'ять, я Максима не бачив. Зайшов. У хаті сама Максимова жінка. Попросив молока, а жінка така непривітна, каже: "Нема. Коза корову з'їла!" А коли прийшов Максим, то розповів, що застрелив три роки тому козу дику. За цим ділом його схопив лісничий. А далі суд і три роки з ізоляцією. "З ізоляцією та ще й без корови! Бо поки його три роки за козою носило, я й корову продала! Охотник!" – додала з притиском Максимиха. Навчило одного браконьєра, – подумав я сам собі.

Полюють дику козу облавою. Робиться це з дозволу відповідних організацій. Для

охотника труднощі полювання на козу полягають у тому, щоб не помилитись і не бахнути замість цапа козу-самицю.

Єдиний, на нашу думку, спосіб не помилитися, чи коза повз тебе летить, чи цап, – такий. Коли ви помітите, що десь у кущах щось шелестить, виймайте шматочок хлібця і, простягаючи його в руці, кричіть: "Кіз-кіз-кіз-кіз!" Вона, звичайно, зупиниться. Ви зразу ж питаєте: "Чи ти коза, чи ти цап?" Трапляються випадки, що цап мекне басом: "Я – коза!"

Убити цапа – це ціла подія в житті кожного мисливця. Траплялося й мені вбивати. Якось старий знайомий охотник запросив мене на цапа, бо мав дозвіл. Я зайшов наступного дня, зарядивши рушницю "чотирма кулями". "Рушницю, – каже мій знайомий, – поки що розрядіть і повісьте та йдіть сюди й сідайте, поговоримо!" Убив я тоді чи не ціле здоровенне блюдо дикого цапа! Ох, і смачна ж дичина!

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу